

het, Bondaktighet, Brutalitet. — *Ss. R-stillstånd.*

RÅHULT, n. 5. (skepp.) Det lag af bordläggningsplankor, hvilket är närmast skandäcket.

RÅJERN, n. 5. I. Se *Goråjern*.

RÅJERN, n. sing. II. Benämning på det jern, som vid Half-Vallonside efter slutadt kok uppbrutes och lägges afsides i härden.

RÅK, n. sing. I. Tarmarne och vissa delar af innanmätet hos slagtboskap.

RÅK, f. 2. II. Se *Stråk*.

RÅKA, f. 1. Se *Sädeskråka*.

RÅKA, v. a. o. n. 1. o. 2. Träffa, finna på. *R. någon på gatan. R. målet. — R. på, träffa, anträffa, påträffa, finna, påhitte. R. på ett lik i skogen. Jag r-de på honom, just som han tänkte gå ut. Jag kunde ej r. på dörrn. Arméerna r-de på hvarandra. Jag har r-t på ett vackert ställe i boken. (Fig.) R. på ens tanka, finna, utgissa den. — V. n. 1) Genom ödets skickelse, oförsedt, händelsevis komma i någon viss (farlig, svår, obehaglig o. s. v.) belägenhet, eller tillfälligtvis emot sin vilja komma att göra någon skada, o. s. v. *R. i fara, i nöd, i fattigdom, i skuld. R. i försåt, i en fälla, ett bakhåll. R. i röfvarhänder. R. i ens våld, i ens händer. R. i slagsmål. R. i olycka, i ledsamheter. R. i onåd hos någon, förlora ens nåd. R. i förakt, blifva föraktad. R. i villfarelse, taga vilse, irra sig, göra sig irrig föreställning. R. i tvist med hvarandra. Han r-de att bli öfverfallen, att få stryk, att falla. Man kan lätt r. att fela. Han r-de att stöta omkull glaset. Han r-de säga, att ..., han kom att säga... Jag r-de få göromål, händelsen gjorde, att jag fick göromål. Jag r-de att komma dit, just då... Om han r-de dö. Han har r-t förtära gift, har händelsevis kommit att... — R. emellan, händelsevis komma emellan något på ett sätt, som medför fara, smärta, skada. R. emot, händelsevis stöta emot. R. fast, händelsevis fastna; (fig. fam.) komma i en svår belägenhet. Nu har ni r-t väl fast. R. för, se R. út för. (Fam.) R. ihöp, händelsevis komma i träta, tvist, strid, slagsmål. R. in i, händelsevis komma in i, t. ex.: R. in i ett försåt. R. út för, händelsevis träffa på en fiende, en fara, en obehaglig person, o. s. v. R. ut för en bandit, en röfvar, en sjukdom, en olycka. R. ut för elakt sällskap. R. ut för elakt väder. R. illa ut. (Ironiskt) Der r-de han väl ut. — 2) Hitta. Jag r-r icke dit. R. rätt. R. in, ned, upp, &c. — R-s, v. dep. Träffa hvarandra. Hvar r-ades vi sist? Vi r-ades på gatan. Vi r. snart igen. Farväl, tills vi r!**

RÅKALF, m. 2. pl. — *kalfvar*. Se *Rådjurskalf*.

RÅKALL, a. 2. Fuktig och kall.

RÅKILLING, m. 2. Se *Rådjurskalf*.

RÅKOKA, v. a. 1. o. 2. (bergsbr.) Säges om jern, då det kokar under räkningen.

RÅKOPPAR, m. sing. Den koppar, som fås efter förnyad smältning, sedan han blifvit reducerad, utgörande en spröd metallmassa, ännu förorenad af svafvel, jern, m. m.

RÅLIK, n. 5. (skepp.) Det lik på ett råsegel, som fästes vid rån.

RÅLÄGGNING, f. 2. Utstakning af ägoskilnad.

RÅLÅNGA, f. 1. (skepp.) En kabelgarnsströpp.

RÅM, råmm, m. sing. Fiskägg. — Skrifves af några Rom. [Råmm, Romm.]

RÅMA, v. n. 1. Se *Böla*. — *Råmande*, n. 4.

RÅMFISK, rå'mm -, m. 2. Fisk, som har råm.

RÅMGÄDDA, rå'mm -, f. 1. Gädda, som har råm.

RÅMJÖLK, f. sing. Första mjölken, som en ko ger efter kalfningen.

RÅMJÖLKSGRÄS, n. 5. Ört med hög, rak stjälk och lång purpurröd hlomspira. *Epilobium angustifolium*.

RÅMSTEN, rå'mm -, m. 2. En stenart, som utgör en blandning af kornigt afsöndrade stycken af kalksten och sandig mergel.

RÅMÄRKE, n. 4. Påle eller sten (rå ell. rör), som tjenar att utmärka ägoskilnad.

RÅN, n. 5. Det brott, som begås, då man våldsamt öfverfaller och plundrar personer.

RÅNA, v. a. 1. I. Våldsamt öfverfalla och plundra. — *Rånande*, n. 4.

RÅNA, v. n. 4. II. Draga till sig fuktighet ur luften, blifva rå (fuktig).

RÅNARE, m. 5. En, som gör sig skyldig till rån.

RÅNOCK, m. 2. (skepp.) Nock på en rå.

RÅNSMAN, m. 5. pl. — *män*. Se *Rånare*.

RÅNTE, rå'nnte, m. 2. pl. *råntrar*. Se *Fargall*.

RÅ- OCH RÖRSHEMMAN, n. 5. (kameral.) Benämning på ett slags hemman, hvilka åtnjuta nästan lika stora friheter som säterier, och anses hafva uppkommit på det sätt, att de blifvit upp-röjda på gamla säteriers mark, inom deras rå och rör, eller inom den bys rågång, på hvars ägor säteriet är beläget.

RÅPERT, rå'pär't, m. 5. (skepp.) Pert, hörande till en rå. Jfr. *Pert*.

RÅSEGEL, n. 5. (skepp.) Segel, som är fästadt under en rå medelst nockbändslar och råband.

RÅSEGLARE, m. 5. (sjöt.) Ett fartyg, som isynnerhet för råsegel.

RÅSIDA, f. 1. (vid tysksmide) Smältans undre sida.

RÅSILKE, n. sing. Silke, som endast blifvit upphaspladt, icke dubleradt och tvinnadt.

RÅSKILNAD, m. 5. Genom rågång utstakad ägoskilnad.

RÅSKINN, n. 5. Skinn af rådjur.

RÅSLAGG, m. sing. (bergsbr.) Slagg, som bildar sig vid råsmältning.

RÅSMÅLTA, v. a. 2. (bergsbr.) Låta koppar undergå första smältningen.

RÅSMÅLTNING, f. 2. (bergsbr.) Första smältningen af koppar.

RÅSOCKER, n. sing. Socker, som icke blifvit raffineradt.

RÅSPRINGNING, f. 2. Se *Kölhalning*, 2.

RÅST, se *Rost*.

RÅSTEK, f. 2. Stek af rådjur.

RÅSTEN, rå'stén, m. 2. Se *Grånssten*.

RÅSTÅL, n. sing. Stål, beredt af tackjern, genom smältning, under betäckning af slagg, men som, i anseende till luftens ringare tillträde, bibehåller en del af sitt kol.

RÅSULA, f. 1. (bergsbr.) Tackjernsartad fårska.

RÅTACKLING, f. 2. (skepp.) Allt det gods, som å större eller mindre rår påtacklas och fastsättes.

RÅTTA, f. 1. Ett djurslägte af Gnagarne med spetsig nos, utstående öron, lång, naken och fjällig svans, samt vidrig lukt. Mus. Se *Lilla* och *Stora Husråttan*, *Skogsråtta*. *Svarta R-n*, en art af råttslägte, gråsvart, 7 tum lång, ytterst glupsk. M. Rattus. — *Ss. Råttla*, *-unge*. [Rotta.]